

CAPUT X.

huius rei habeat fiduciam: melior est canis vivus leone mortuo.

5. Viventes enim sciunt se esse mortuos, mortui verò nihil noverunt amplius, nec habent ultrà mercedem: quia oblivioni tradita est memoria eorum.

6. Amor quoque, & odium, & invidia simul perierunt, nec habent partem in hoc sæculo, & in opere, quod sub sole geritur.

7. Vade ergo & comede in lætitia panem tuum, & bibe cum gaudio vinum tuum: quia Deo placent opera tua.

8. Omni tempore sint vestimenta tua candida, & oleum de capite tuo non deficiat.

9. Perfruire vità cum uxore, quam diligis, cunctis diebus vitæ instabilitatis tue, qui dati sunt tibi sub sole omni tempore vanitatis tue: hæc est enim pars in vita, & in labore tuo, quo laboras sub sole.

10. Quodcumque facere potest manus tua, instanter operare: quia nec opus, nec ratio, nec sapientia, nec scientia erunt apud inferos, quò tu properas.

11. Verti me ad aliud, & vidi sub sole, nec velocum esse cursum, nec fortium bellum, nec sapientium panem, nec doctorem divitias, nec artificum gratiam: sed tempus, casumque in omnibus.

12. Nescit homo finem suum: sed sicut pisces capiuntur hamo, & sicut aves laqueo comprehenduntur, sic capiuntur homines in tempore malo, cum eis extemplo supervenerit.

13. Hanc quoque sub sole vidi sapientiam, & probavi maximam:

14. Civitas parva, & pauci in ea viri: venit contra eam rex magnus, & vallavit eam, extruxitque munitiones per gyrum, & perfecta est obsidio.

15. Inventusque est in ea vir pauper & sapiens, & liberavit urbem per sapientiam suam, & nullus deinceps recordatus est hominis illius pauperis.

16. Et dicebam ego, meliorem esse sapientiam fortitudine: quomodo ergo sapientia pauperis contempta est, & verba eius non sunt audita?

17. Verba sapientium audiuntur in silentio plus quam clamor principis inter stultos.

18. * Melior est sapientia, quam arma bellica: & qui in uno peccaverit, multa bona perdet.

Sapientis a stulto differentia: tentationibus potentis spiritus resistendum: de stulto ac servo elevatis, & divite ac principe humiliatis; occultus detractor serpenti comparatur: de rege puero, & principibus manè comedentibus: neque regi, neque diviti detrahendum.

1. **M**uscæ morientes perdunt suavitatem unguenti. Pretiosior est sapientia, & gloria, parva & ad tempus stultitia.

2. * Cor sapientis in dextera eius, & cor stulti in sinistra illius.

3. Sed & in via stultus ambulans, cum ipse insipiens sit, omnes stultos æstimat.

4. Si spiritus potestatem habentis ascenderit super te, locum tuum ne dimiseris: quia curatio faciet cessare peccata maxima.

5. Est malum quod vidi sub solè, quasi per errorem egrediens a facie principis: 6. positum stultum in dignitate sublimi, & divites sedere deorsum.

7. Vidi servos in equis: & principes ambulantes super terram quasi servos.

8. * Qui fodit foveam, incidit in eam: & qui dissipat sepem, mordebit eum coluber.

9. Qui transfert lapides, affligetur in eis: & qui scindit ligna, vulnerabitur ab eis.

10. Si retusum fuerit ferrum, & hoc non ut prius, sed hebetatum fuerit, multo labore exacuetur, & post industriam sequetur sapientia.

11. Si mordeat serpens in silentio, nihil eo minus habet qui occultè detrahit.

12. Verba oris sapientis gratia: & labia insipientis præcipitabunt eum:

13. Initium verborum eius stultitia, & novissimum oris illius error pessimus.

14. Stultus verba multiplicat. Ignorat homo quid ante se fuerit: & quid post se futurum sit, quis ei poterit indicare?

15. Labor stultorum affliget eos, qui nesciunt in urbem pergere.

16. Væ tibi terra, cuius rex puer est, & cuius principes manè comedunt.

17. Beata terra, cuius rex nobilis est, & cuius principes vescuntur in tempore suo ad reficiendum, & non ad luxuriam.

18. In pigritiis humiliabitur contignatio, & in infirmitate manuum perstillabit domus.

19. In risum faciunt panem, & vinum

* Vide Deuter. 1. 29. cum Iona 4. in fine.

* Prov. 26. 27. Eccli. 27. 29.

CAPUT XII.

ut epulentur viventes: & pecunia obediunt omnia.

20. In cogitatione tua regi ne detrahas, & in secreto cubiculi tui ne maledixeris diviti: quia & aves cæli portabunt vocem tuam, & qui habet pennas annuntiabit sententiam.

CAPUT XI.

Monet nostra aliis impertiri, & semper bene esse operandum; quod hominis iudicium post obitum sit immutabile; futuri quoque iudicij memoriam retinendam, in quo de omnibus iudicandi sumus; iram & malitiam a corde auferendam.

1. **M**itte panem tuum super trans-euntes aquas: quia post tempora multa invenies illum.

2. Da partem septem, necnon & octo: quia ignoras quid futurum sit mali super terram.

3. Si repleta fuerint nubes, imbrem super terram effundent. Si ceciderit lignum ad Austrum, aut ad Aquilonem, in quocumque loco ceciderit, ibi erit.

4. Qui observat ventum, non seminat: & qui considerat nubes, numquam metet.

5. Quomodo ignoras quæ sit via spiritus, & quæ ratione compingantur ossa in ventre prægnantis; sic nescis opera Dei, qui fabricator est omnium.

6. Manè semina semen tuum, & vespere ne cesser manus tua: quia nescis quid magis oriatur, hoc aut illud: & si utrumque simul, melius erit.

7. Dulce lumen, & delectabile est oculis videre solem.

8. Si annis multis vixerit homo, & in his omnibus lætatus fuerit, meminisse debet tenebrosi temporis, & dierum multorum: qui cum venerit, vanitatis arguentur præterita.

9. Lætare ergo iuvenis in adolescentia tua, & in bono sit cor tuum in diebus iuventutis tuæ, & ambula in viis cordis tui, & in intuitu oculorum tuorum: & scito quòd pro omnibus his adducet te Deus in iudicium.

10. Aufer iram a corde tuo, & amove malitiam a carne tua. Adolescentia enim & voluptas vana sunt.

Deum præ oculis habeto in iuventute, priusquam succedat molesta senectus, tandemque novissima mors: cumque omnia sint vanitas, Dei præcepta observa; nam de omnibus est reddenda ratio.

1. **M**emento Creatoris tui in diebus iuventutis tuæ, antequàm veniat tempus afflictionis, & appropinquet anni, de quibus dicas: Non mihi placent,

2. antequàm tenebrescat sol, & lumen, & luna, & stellæ, & revertantur nubes post pluviam:

3. quando commovebuntur custodes domus, & mutabunt viri fortissimi, & otiosæ erunt molentes in minuto numero, & tenebrescent videntes per foramina:

4. & claudent ostia in platea, in humilitate vocis molentis, & consurgent ad vocem volucris, & obsurdescent omnes filia carminis.

5. Excelsa quoque timebunt, & formidabunt in via, florebit amygdalus, impinguabitur locusta, & dissipabitur capparitis: quoniam ibi homo in domum æternitatis suæ, & circumibit in platea plangentis.

6. Antequàm rumpatur funiculus argenteus, & recurat vitta aurea, & conteratur hydris super fontem, & confringatur rota super cisternam,

7. & revertatur pulvis in terram suam unde erat, & spiritus redeat ad Deum, qui dedit illum.

8. Vanitas vanitatum, dixit Ecclesiastes, & omnia vanitas.

9. Cumque esset sapientissimus Ecclesiastes, docuit populum, & enarravit quæ fecerat: & investigans composuit parabolas multas.

10. Quæsiit verba utilia, & conscripsit sermones rectissimos, ac veritate plenos.

11. Verba sapientium sicut stimuli, & quasi clavi in altum defixi, quæ per magistrorum consilium data sunt a pastore uno.

12. His amplius filii mi ne requiras. Faciendi plures libros nullus est finis: frequensque meditatio, carnis afflictio est.

13. Finem loquendi pariter omnes audiamus. Deum time, & mandata eius observa: hoc est enim omnis homo.

14. & cuncta, quæ fiunt, adducet Deus in iudicium pro omni errato, sive bonum, sive malum illud sit.

CANTICUM CANTICORUM SALOMONIS,

Quod Hebraicè dicitur SIR HASIRIM.

CARMEN hoc vocatur ab Hebræis SIR HASIRIM; id est Canticum Canticorum: quasi diceret, nobilissimum carmen seu excellentissimum canticorum; quia totum est mysticum, plenissimum incomprehensibilis amoris Christi erga sponsam suam, ac vicissim sponsæ erga Christum sponsum. Notandum verò cum Hieronymo hoc canticum apud Hebræos non ante annos ætatis 30. legi solitum. Nam ut ait Bernardus, mentem Hieronymi, quam superioris libri titulo exposuimus, secutus; Hic liber duorum priorum Salomonis fructus est, nec nisi sobriis mentibus & auribus credendus. Alioquin; ante carnem disciplinæ studiis edomitam & mancipatam spiritui; ante spretam & abiectam sæculi pompam, & sarcinam; indignè ab impuris lectio sancta præsumitur. Istiusmodi enim Canticum sola unctio docet, sola addiscit experientia. Est quippè nuptiale carmen, exprimens castos iucundòsque complexus animorum, morum concordiam, affectuque consentaneam ad alterutrum charitatem.

CAPUT PRIMUM.

Sponsa, seu Ecclesia, aut fidelis anima petit a sponso quæ ad salutem, & perfectionem suam pertinent; mutuis se laudibus excitant ad amorem spirituale.

1. **Q**sculetur me osculo oris sui: quia meliora sunt ubera tua vino, 2. fragrantia unguentis optimis. Oleum effusum nomen tuum: ideo adolescentulæ dilexerunt te.

3. Trahe me: post te curremus in odorem unguentorum tuorum. Introduxit me rex in cellaria sua: exultabimus & lætābimur in te, memores uberum tuorum super vinum: recti diligunt te:

4. Nigra sum, sed formosa, filiæ Ierusalem, sicut tabernacula Cedar, sicut pelles Salomonis.

5. Nolite me considerare quòd fusca sim, quia decoloravit me sol: filij matris meæ pugnaverunt contra me, posuerunt me custodem in vineis: vineam meam non custodiavi.

6. Indica mihi, quem diligit anima mea, ubi pascas, ubi cubes in meridie, ne vagari incipiam post greges sodalium tuorum.

7. Si ignoras te ò pulcherrima inter mulieres, egredere, & abi post vestigia gregum, & pascæ hædos tuos iuxta tabernacula pastorum.

8. Equitatu meo in curribus Pharaonis assimilavi te amica mea.

9. Pulchræ sunt genæ tuæ sicut turturis: collum tuum sicut monilia.

10. Murenulas aureas faciemus tibi, vermiculatas argento.

11. Dum esset rex in accubitu suo, nardus mea dedit odorem suum.

12. Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi, inter ubera mea commorabitur.

13. Botrus cypri dilectus meus mihi, in vineis Engaddi.

14. Ecce tu pulchra es amica mea, ecce tu pulchra es, oculi tui columbarum.

15. Ecce tu pulcher es dilecte mi, & decorus. Lectulus noster floridus:

16. tigna domorum nostrarum cædrina, laquearia nostra cypræssina.

CAPUT II.

Sponsi, & sponsæ dotes eximie; divini amoris gradus supremus. Dei præsentia, & illius signa; persecutores Ecclesia.

1. **E**Go flos campi, & lilium convallium.

2. Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias.

3. Sicut malus inter ligna silvarum, sic dilectus meus inter filios. Sub umbra illius, quem desideraveram, sedi: & fructus eius dulcis gutturi meo.

4. Introduxit me in cellam vinariam, ordinavit in me charitatem.

5. Fulcite me floribus, stipate me malis: quia amore langueo.

6. Læva eius sub capite meo, & dextera illius amplexabitur me.

7. Ad-

7. Adiuvo vos filiæ Ierusalem per capreas, cervosque camporum, ne suscitatis, neque evigilare faciatis dilectam, quoadusque ipsa velit.

8. Vox dilecti mei, ecce iste venit saliens in montibus, transiliens colles:

9. similis est dilectus meus capræ, hinnuloque cervorum. en ipse stat post parietem nostrum respiciens per fenestras, prospiciens per cancellos.

10. En dilectus meus loquitur mihi: Surge, propra amica mea, columba mea, formosa mea, & veni.

11. Iam enim hiems transiit, imber abiit, & recessit.

12. Flores apparuerunt in terra nostra, tempus putationis adventit: vox turturis audita est in terra nostra:

13. ficus protulit grossos suos: vineæ flores dederunt odorem suum. Surge, amica mea, speciosa mea, & veni:

14. columba mea in foraminibus petrae, in caverna maceria, ostende mihi faciem tuam, sonet vox tua in auribus meis: vox enim tua dulcis & facies tua decora.

15. Capite nobis vulpes parvulas, quæ demoliantur vineas: nam vinea nostra floruit.

16. Dilectus meus mihi, & ego illi, qui pascitur inter lilia

17. donec aspiret dies, & inclinentur umbræ. Revertere: similis esto, dilecte mi, capræ, hinnuloque cervorum super montes Bethæ.

CAPUT III.

Quæ primo, & secundo capite breviter attingit, hoc capite & sequentibus fusiùs persequitur; quomodo Deus quærendus sit, & invenendus.

1. **I**N lectulo meo per noctes quæsi quem diligit anima mea: quæsi illum, & non inveni.

2. Surgam, & circuibo civitatem: per vicos & plateas queram quem diligit anima mea: quæsi illum, & non inveni.

3. Invenerunt me vigiles, qui custodiunt civitatem: Num quem diligit anima mea, vidistis?

4. Paululum cum pertransissem eos, inveni quem diligit anima mea: tenui eum: nec dimittam donec introducam illum in domum matris meæ, & in cubiculum genitricis meæ.

5. Adiuvo vos filiæ Ierusalem per capreas, cervosque camporum, ne suscite-

tis, neque evigilare faciatis dilectam donec ipsa velit.

6. Quæ est ista, quæ ascendit per desertum sicut virgula fumi ex aromatibus myrrhæ, & thuris, & universi pulveris pigmentarij?

7. En lectulus Salomonis sexaginta fortes ambiunt ex fortissimis Israël:

8. omnes tenentes gladios, & ad bella doctissimi: uniuscuiusque ensis super femur suum propter timores nocturnos.

9. Perculum fecit sibi rex Salomon de lignis Libani:

10. columnas eius fecit argenteas, resclinatorum aureum, ascensum purpureum: mediâ charitate constravit propter filias Ierusalem:

11. Egredimini & videte filiæ Sion regem Salomonem in diademate, quo coronavit illum mater sua in die desponsationis illius, & in die lætitiæ cordis eius.

CAPUT IV.

Sponsam sic laudat sponsum, ut eam ad sublimiora provocet, & ad labores pro Christo suscipiendos.

1. **Q**UAM pulchra es amica mea, quam pulchra es! Oculi tui columbarum, absque eo, quod intrinsecus latet. Capilli tui sicut greges caprarum, quæ ascenderunt de monte Galaad.

2. Dentes tui sicut greges tonsarum, quæ ascenderunt de lavaero, omnes gemellis foetibus, & sterilis non est inter eas.

3. Sicut vitæ coccinea, labia tua: & eloquium tuum, dulce. Sicut fragmen mali punici, ita genæ tuæ, absque eo, quod intrinsecus latet.

4. Sicut turris David collum tuum, quæ edificata est cum propugnaculis: mille clypei pendunt ex ea, omnis armatura fortium.

5. Duo ubera tua, sicut duo hinnuli capræ gemelli, qui pascuntur in liliis,

6. donec aspiret dies, & inclinentur umbræ, vadam ad montem myrrhæ, & ad collem thuris.

7. Tota pulchra es amica mea, & macula non est in te.

8. Veni de Libano sponsa mea, veni de Libano, veni: coronaberis de capite Amanæ, de vertice Sanir & Hermon, de cubilibus leonum, de montibus pardorum.

9. Vulnerasti cor meum soror mea sponsa, vulnerasti cor meum in uno oculorum tuorum, & in uno crine colli tui.

10. QUAM

8 ff 3 10. QUAM

IN FES-
TO B.MA-
RIÆ MA-
GDALE-
NÆ.

* CETE-
RA EPI-
STOLÆ
QUÆRE
cap. 8. v. 6.
Pone me.
† IN SUS-
CEPT. S.
CORO-
NÆ.

10. Quam pulchræ sunt mammæ tuæ soror mea sponsa! pulchriora sunt ubera tua vino, & odor unguentorum tuorum super omnia aromata.

11. Favus distillans labia tua sponsa, mel & lac sub lingua tua: & odor vestimentorum tuorum sicut odor thuris.

12. Hortus conclusus soror mea sponsa, hortus conclusus, fons signatus.

13. Emissiones tuæ paradisi malorum puniceorum cum pomorum fructibus. Cypri cum nardo,

14. nardus & crocus, fistula & cinnamomum cum universis lignis Libani, myrrha, & aloë cum omnibus primis unguentis.

15. Fons hortorum: puteus aquarum viventium, quæ fluunt impetu de Libano.

16. Surge Aquilo, & veni Auster, perfla hortum meum, & fluant aromata illius.

CAPUT V.

Sponsa invitat sponsum ut in hortum suum descendat; ibi fit messio mystica, & dulce convivium. Quibus notis dignoscatur sponsum, & ab aliis secernatur.

1. **V**eniat dilectus meus in hortum suum, & comedat fructum pomorum suorum. Veni in hortum meum soror mea sponsa, messui myrrham meam cum aromatibus meis: comedi favum cum melle meo, bibi vinum meum cum lacte meo: comedite amici, & bibite, & inebriamini charissimi.

2. Ego dormio, & cor meum vigilat: vox dilecti mei pulsantis: Aperi mihi soror mea, amica mea, columba mea, immaculata mea: quia caput meum plenum est rore, & cincinnati mei guttis noctium.

3. Expoliavi me tunicâ meâ, quomodo induar illâ? lavi pedes meos, quomodo inquinabo illos?

4. Dilectus meus misit manum suam per foramen, & venter meus intremuit ad tactum eius.

5. Surrexi, ut aperirem dilecto meo: manus meæ stillaverunt myrrham, & digiti mei pleni myrrhâ probatissimâ.

6. Pessulum ostij mei aperui dilecto meo: at ille declinaverat, atque transierat. Anima mea liquefacta est, ut locutus est: quesivi, & non inveni illum: vocavi, & non respondit mihi.

7. Invenierunt me custodes qui circummeunt civitatem: percusserunt me, & vulneraverunt me: tulerunt pallium meum mihi custodes murorum,

8. Adiuo vos filiæ Jerusalem, si inveneritis dilectum meum, ut nunciatis ei quia amore langueo.

9. Qualis est dilectus tuus ex dilecto, ô pulcherrima mulierum? qualis est dilectus tuus ex dilecto, quia sic adiurasti nos?

10. Dilectus meus candidus & rubicundus, electus ex millibus.

11. Caput eius aurum optimum: Comæ eius sicut elatæ palmarum, nigrae quasi corvus.

12. Oculi eius sicut columbæ super rivulos aquarum, quæ lacte sunt lotæ, & resident iuxta fluentia plenissima.

13. Genæ illius sicut areolæ aromatum consite a pigmentariis. Labia eius lilia distillantia myrrham primam.

14. Manus illius tornatiles aureæ, plenæ hyacinthis. Venter eius eburneus, distinctus sapphiris.

15. Crura illius columnæ marmoreæ, quæ fundate sunt super bases aureas. Species eius ut Libani, electus ut cedri.

16. Guttur illius suavissimum, & totus desiderabilis: talis est dilectus meus, & ipse est amicus meus, filiæ Jerusalem.

17. Quò abiit dilectus tuus ô pulcherrima mulierum? quò declinavit dilectus tuus, & quaeremus eum tecum?

CAPUT VI.

Nova sponsæ encomia, cum a sponsa ipsa, tum a sodalibus; decora est simul & terribilis.

1. **D**ilectus meus descendit in hortum suum ad areolam aromatum, ut pascatur in hortis, & lilia colligat.

2. Ego dilecto meo, & dilectus meus mihi, qui pascitur inter lilia.

3. Pulchra es amica mea, suavis, & decora sicut Jerusalem: terribilis ut castrorum acies ordinata.

4. Averte oculos tuos a me, quia ipsi me avolare fecerunt. Capilli tui sicut grex caprarum, quæ apparuerunt de Galaad.

5. Dentes tui sicut grex ovium, quæ ascenderunt de lavacro, omnes gemellis foetibus, & sterilis non est in eis.

6. Sicut cortex mali punici, sic genæ tuæ absque occultis tuis.

7. Sexaginta sunt reginæ, & octoginta concubinæ, & adolescentularum non est numerus.

8. Una est columba mea, perfecta mea, una est matris suæ, electa genitrici suæ. Viderunt eam filiæ, & beatissimam præ-

di-

dicaverunt: reginæ & concubinæ, & laudaverunt eam.

9. Quæ est ista, quæ progreditur quasi aurora consurgens, pulchra ut luna, electa ut sol, terribilis ut castrorum acies ordinata?

10. Descendi in hortum pucum, ut viderem poma convallium, & inspicerem si florisset vinea, & germinasset mala punica.

11. Nescivi: anima mea conturbavit me propter quadrigas Aminadab.

12. Revertere, revertere Sulamitis: revertere revertere, ut intueamur te.

CAPUT VII.

Laudatur sponsa ob reportatas de hostibus, externis, & domesticis, victorias; ob prolis fecunditatem, & præclaram educationem.

1. **Q**uid videbis in Sulamite, nisi choros castrorum? Quam pulchri sunt gressus tui in calcamentis, filia principis! Iuncturæ femorum tuorum, sicut monilia, quæ fabricata sunt manu artificis.

2. Umbilicus tuus crater tornatilis, numquam indigens poculis. Venter tuus sicut acervus tritici, vallatus liliis.

3. Duo ubera tua, sicut duo hinnuli gemelli capreae.

4. Collum tuum sicut turris eburnea. Oculi tui sicut piscinæ in Hesebon, quæ sunt in porta filiæ multitudinis. Nasus tuus sicut turris Libani, quæ respicit contra Damascum.

5. Caput tuum ut Carmelus: & comæ capitis tui, sicut purpura regis vinctæ canalibus.

6. Quam pulchra es, & quam decora charissima, in deliciis!

7. Statura tua assimolata est palmæ, & ubera tua botris.

8. Dixi: Ascendam in palmam, & apprehendam fructus eius: & erunt ubera tua sicut botri vineæ: & odor oris tui sicut malorum.

9. Guttur tuum sicut vinum optimum, dignum dilecto meo ad potandum, labiisque & dentibus illius ad ruminandum.

10. Ego dilecto meo, & ad me converto eius.

11. Veni dilecte mi, egrediamur in agrum, commoremur in villis.

12. Manè surgamus ad vineas, videamus si floruit vinea, si flores fructus parturiunt, si florerunt mala punica: ibi dabo tibi ubera mea.

13. Mandragoræ dederunt odorem. In portis nostris omnia poma: nova & vetera, dilecte mi, servavi tibi.

CAPUT VIII.

Ardet sponsa desiderio sponsi; gloria, & delicia sponsæ; & perfecta dilectionis leges.

1. **Q**uis mihi det te fratrem meum sugentem ubera matris meæ, ut inveniam te foris, & deosculer te, & iam me nemo despiciat?

2. Apprehendam te, & ducam in domum matris meæ: ibi me docebis, & dabo tibi poculum ex vino condito, & mustum malorum granatorum meorum.

3. Lava eius sub capite meo, & dextera illius amplexabitur me.

4. Adiuo vos filiæ Jerusalem, ne suscitatis, neque evigilare faciatis dilectum suum? Sub arbore malo suscitavi te: ibi corrupta est mater tua, ibi violata est genitrix tua.

5. Quæ est ista, quæ ascendit de deserto, deliciis affluens, innixa super dilectum suum? Sub arbore malo suscitavi te: ibi corrupta est mater tua, ibi violata est genitrix tua.

6. Pone me ut signaculum super cor tuum, ut signaculum super brachium tuum: quia fortis est ut mors dilectio. Dura sicut infernus æmulatio, lampades eius lampades ignis atque flammaram.

7. Aquæ multæ non poterunt extinguere charitatem, nec flumina obruent illam: si dederit homo omnem substantiam domûs suæ pro dilectione, quasi nihil despiciet eam.

8. Soror nostra parva, & ubera non habet. quid faciemus sorori nostræ in die quando alloquenda est?

9. Si murus est, ædificemus super eum propugnacula argentea: si ostium est, compingamus illud tabulis cedrinis.

10. Ego murus: & ubera mea sicut turris, ex quo facta sum coram eo quasi pacem reperiens.

11. Vineâ fuit pacifico in ea, quæ habet populos: tradidit eam custodibus, vir affert pro fructu eius mille argenteos.

12. Vineâ mea coram me est. Mille tui pacifici, & ducenti his, qui custodiunt fructus eius.

13. Quæ habitas in hortis, amici auscultant: fac me audire vocem tuam.

14. Fuge dilecte mi, & assimilare capreae, hinnuloque cervorum super montes aromatum.